

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

15 februari 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de uitbouw van regionale bedrijventerreinen

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de vertraging van bouwvergunningaanvragen ten gevolge van de uitvoering van het bosdecreet

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de afwikkeling van bouwberoepen

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de plannen van de GOM tot gewestplanwijzigingen

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 15 februari 2001

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 13.35 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de uitbouw van regionale bedrijventerreinen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de uitbouw van regionale bedrijventerreinen.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, door het belang van de stedelijke leefbaarheid moeten de stedelijke natuurelementen en de randstedelijke groengebieden behouden blijven en ontwikkeld worden. Dit is één van de krachtlijnen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Ten gevolge hiervan is het Vlaams Gewest volop bezig met de afbakening van de regionaal-stedelijke gebieden.

Vele zonevreemde bedrijven in steden worden bij voorkeur door herlokalisatie ingeplant op nieuwe bedrijventerreinen. De stad Mechelen is dat van plan met een enorm aantal van die bedrijven. De stad zou echter over geen bijkomende bedrijventerreinen meer beschikken en blijkbaar zou de verdere uitbouw van bedrijventerreinen ook niet mogelijk zijn. Men moet dan ook in aangrenzende gemeenten gaan zoeken.

Volgens het RSV ligt Bonheiden aan de rand van de economische ruit. Door haar statuut blijkt ze de problemen van de stad Mechelen te moeten opvan-

gen door de uitbouw van een nieuw regionaal bedrijventerrein. Het gaat hierbij om een gebied in Bonheiden, gelegen tussen de Berlaarbaan en de Putsebaan. De buurtbewoners van dit gebied kwamen onlangs toevallig te weten dat de overheid met deze groenzone heel wat plannen heeft. Ze waren zeer verontrust en trokken alvast aan de alarmbel. De aanwezigheid van dit nu nog groene gebied vormt immers een groene buffer die hen scheidt van de stad Mechelen. De gemeente heeft hierdoor nog steeds een landelijk karakter.

De inwoners stelden dat er door de plannen van het Vlaams Gewest zo'n 8 hectare groengebied zou worden omgezet naar industriegebied. Thans zou een naburig gebied reeds staan ingetekend als milieubelastend industriegebied. Ik stel me daarbij heel wat vragen. Volgens het RSV opteert men ervoor om op Vlaams niveau 80 tot 85 percent van de behoefte aan bedrijventerreinen op regionale en lokale bedrijventerreinen in gemeenten geselecteerd als economisch knooppunt te lokaliseren en 15 tot 20 percent op lokale bedrijventerreinen in gemeenten die dat statuut niet hebben. De nog vrij residentiële gemeente Bonheiden krijgt door haar indeling bij de Vlaamse ruit een zeer grote druk op het nog resterende groen te verwerken. De indeling bij de Vlaamse ruit is me dan ook niet helemaal duidelijk.

In het standpunt van de gemeente Bonheiden staat dat ze volgens het provinciaal structuurplan is aangeduid als hoofddorp van het type 3. Dit betekent dat men er geen bijkomende bedrijventerreinen mag inplanten. Alleen een verplaatsing van de bestaande, slecht ingeplante bedrijven is mogelijk. De gemeente kant zich dan ook tegen de inplanting van een regionaal bedrijventerrein.

Mijnheer de minister, op welke manier gaan de administratieve diensten op zoek naar de regionale bedrijventerreinen ? Werden in het RSV de gemeenten Bonheiden en Sint-Katelijne-Waver

Van den Eynde

mee opgenomen als gebied voor de uitbouw van het regionaal stedelijk gebied? Welk advies hebben de betrokken gemeentebesturen hiervoor gegeven? Klopt het dat 8 hectare natuurgebied moet worden omgezet naar industriegebied? Indien ja, voorziet men dan in compensaties? Hoe zullen niet enkel de buurtbewoners, maar ook de gemeentebesturen van deze plannen op de hoogte worden gebracht? Kan men tegen deze plannen bezwaarschriften indienen? Is het maatschappelijk verantwoord om een milieubelastende industrie in te planten in de gemeente Bonheiden? Zo ja, welke bedrijven zal men hierdoor aantrekken?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, in het voorliggend geval van Mechelen-Bonheiden is in uitvoering van de bindende bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen in 1998 het afbakeningsproces van het regionaal-stedelijk gebied Mechelen opgestart.

Conform de opties van het structuurplan voor de stedelijke gebieden, wordt in dit afbakeningsproces onder meer een voorstel voor een aanbod aan bijkomend te realiseren woongelegenheden en regionale bedrijventerreinen uitgewerkt. Tegelijkertijd wordt in het proces ook de ontwikkeling van zogenaamde randstedelijke groengebieden, zoals stadsbossen, en stedelijke natuurelementen vooropgesteld. Op deze wijze wordt het stedelijk gebied in ruimtelijke en economische zin opnieuw aantrekkelijk gemaakt en kan het buitengebied van verdere verstedelijking worden gevrijwaard. Uiteraard moet dit alles gebeuren op een ruimtelijk verantwoorde wijze en vanuit een visie op de ruimtelijke ontwikkeling van het stedelijk gebied als geheel in relatie met het omgevende buitengebied.

Inzake de economische aspecten heeft de opdrachthouder voor het afbakeningsproces – in casu de Studiegroep Omgeving uit Mortsel en het Instituut voor Stedebouw en Ruimtelijke Ordening van de KU Leuven – een grondige ruimtelijk-economische analyse van de Mechelse regio gemaakt. Aan de basis hiervan lag een vooraf gestelde taakstelling inzake bijkomende ruimte voor bedrijvigheid. Die paste binnen het bestaande aanbod aan ruimte voor bedrijvigheid in de betrokken gemeenten, de te verwachten vraag aan bijkomende ruimte voor onder andere herlokalisaties, voor zonevreemde bedrijven, voor lokale en regionale bedrijven, en

zovoort, en de economische structuur en potenties van de regio Mechelen. Men heeft hierover bilateraal overleg gepleegd met de relevante bestuurlijke en economische actoren, waaronder het SPAM en de GOM.

Op basis van een hypothese van gewenste ruimtelijke structuur voor het regionaal-stedelijk gebied worden een aantal ruimtelijk verantwoorde locaties voor nieuwe bedrijventerreinen voorgesteld en ingebracht in de besluitvorming van het afbakeningsproces. Het betreft in de eerste plaats regionale bedrijventerreinen. Ook worden – indien bekend – interessante locaties voor lokale terreinen aangegeven. Die worden verder uitgewerkt in het gemeentelijke structuurplanningsproces.

In het richtinggevend gedeelte van het structuurplan staat vermeld dat delen van de gemeenten Mechelen en Sint-Katelijne-Waver tot het regionaal-stedelijk gebied Mechelen kunnen behoren. Op basis van de hypothese van de gewenste ruimtelijke structuur voor het stedelijk gebied Mechelen wordt gesteld dat het programma inzake woningbouw en bedrijvigheid enkel en alleen op het grondgebied van Mechelen en Sint-Katelijne-Waver niet waar te maken is. Dit wordt voor een groot deel verklaard door de aanwezigheid van krachtige elementen die deel uitmaken van het buitengebied, met name gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur en elementen van de landschappelijke structuur.

Tijdens het uitwerken van de hypothese en het voorontwerp bleek reeds dat verscheidene partners het moeilijk hadden met de invulling van specifieke terreinen voor woningbouw en bedrijvigheid. Het werd vrij snel duidelijk dat het stedelijk gebied Mechelen, beperkt tot delen van de gemeenten Mechelen en Sint-Katelijne-Waver, zijn taakstellingen voor wonen en bedrijvigheid niet kan waarmaken.

Begin 1999 heeft men aan de stuurgroep het voorstel geformuleerd om naast Mechelen en Sint-Katelijne-Waver ook de gemeenten Zemst en Bonheiden bij het afbakeningsproces te betrekken. In die gemeenten zou eventueel een gedeelte van de taakstelling kunnen worden gerealiseerd: in Zemst voor wonen, in Bonheiden voor bedrijvigheid.

Inzake de bedrijvigheid heeft men verder in de regio naar locaties gezocht om de taken gedeeltematig over te nemen. Zo heeft men een terrein in Willebroek gevonden waar ongeveer 56 hectare van de taakstelling kan worden gerealiseerd. Daar-

Van Mechelen

om wordt nu ook de gemeente Willebroek bij het proces betrokken.

Na overleg met de betrokken gemeentebesturen werden die als een volwaardig partner betrokken bij het afbakeningsproces. Zowel bestuurders als ambtenaren van de gemeente Bonheiden hebben alle volgende projectteam- en stuurgroepvergaderingen gevolgd en standpunten ingenomen over de voorstellen.

In de hypothese van de gewenste ruimtelijke structuur van september 1999 stelt men voor om in het gebied tussen de Berlaarbaan en de Putsesteenweg, in de omgeving van de Gestellei op het grondgebied van de gemeente Bonheiden, een gemengd regionaal en lokaal bedrijventerrein van ongeveer 25 hectare bruto te ontwikkelen. Deze locatie werd in het gemeentelijk structuurplanningsproces van Bonheiden ook naar voren geschoven als mogelijke zone voor lokale bedrijven.

De bestemmingen op het huidige gewestplan weerspiegelen in belangrijke mate ook de huidige versnippering van functies en activiteiten in het gebied. Het betreft de bestemmingen 'bosgebied', 'agrarisch gebied', 'industriegebied voor milieubelastende industrie', 'woongebied' en 'recreatiegebied'. Deze bestemmingen stemmen niet altijd overeen met de feitelijke toestand. Dit wordt duidelijk als men de luchtfoto en de topografische kaart bekijkt.

Op grond van deze juridische context is door het betrokken studiebureau Studiegroep Omgeving een eerste structuurschets gemaakt voor het te ontwikkelen bedrijventerrein. Het eerste uitgangspunt daarvan was de ontwikkeling van het gehele terrein onder de vorm van visueel gesloten kamers, waarin de reeds bestaande bedrijven, de verspreide woningen, de landbouwbedrijven en de nieuwe lokale en regionale bedrijven kunnen worden ingeplant.

Het tweede uitgangspunt was het behoud van het bestaande versnipperde patroon door de inschakeling van de huidige straten en wegen voor de ontsluiting van de bestaande en de nieuwe bedrijven. Het derde uitgangspunt was de uitbouw van een landschappelijk raamwerk met bomenrijen, grachten en afwatering, en groene elementen voor de onderlinge buffering en afscherming, en van het waterbeheer in het gebied en zijn omgeving.

De betrokken gemeentebesturen kennen deze voorstellen uit het afbakeningsproces sinds september 1999. Naar aanleiding van de installatie van de nieuwe colleges organiseert mijn administratie, met het oog op een nieuwe start van het afbakeningsproces, een toelichting en een overleg met ieder betrokken bestuur. Voor het informeren van de buurtbewoners worden tijdens het afbakeningsproces nieuwsbrieven verspreid. Daarin wordt onder meer toelichting gegeven bij de voorstellen en de verdere procedurele stappen. Een volgende nieuwsbrief is gepland voor na de overlegvergaderingen en de nieuwe start van het afbakeningsproces. Een formeel openbaar onderzoek dat de mogelijkheid biedt om bezwaarschriften in te dienen, kan pas aan de orde zijn nadat de resultaten van het afbakeningsproces verwerkt zijn tot een ontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

De locatie is, mits een degelijke stedenbouwkundige inrichting, zoals aangetoond op de structuurschets, geschikt voor de inplanting van vooral lokale en mogelijk ook regionale bedrijven in nauwe verwevenheid met de bestaande bebouwing. De inplanting van milieubelastende bedrijven lijkt me minder verantwoord, omwille van de aanwezigheid van de bestaande bebouwing en activiteiten. Zulke bedrijven moeten dan ook maximaal worden geweerd. Het vigerende gewestplan daarentegen laat dit op bepaalde plaatsen in het gebied wel toe, zodat een bestemmingswijziging voor de hand ligt. We zullen dus milderende maatregelen nemen.

Een samenhangende ontwikkeling van het gehele gebied tot een deels regionaal en deels lokaal bedrijventerrein met een landschappelijk raamwerk als uitgangspunt komt de ruimtelijke inrichting van het gehele versnipperde gebied tussen de Berlaarbaan en de Putsesteenweg mogelijk ten goede. Vanzelfsprekend zal de toekomst dat moeten uitwijzen.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de minister, u blijkt al ver gevorderd te zijn met uw plannen voor de uitbouw van regionale bedrijventerreinen. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen blijkt echter op vele gebieden achterhaald. Bonheiden wordt een buitengebied, dat dus zo weinig mogelijk wordt ingevuld met bedrijventerreinen, maar toch worden in dat buitengebied regionale bedrijventerreinen uitgebouwd.

Minister Dirk Van Mechelen : U vergist zich. Deze commissie heeft bij het begin van de legislatuur

Van Mechelen

een werkvergadering gehouden met de administratie Ruimtelijke Ordening over het stedelijk afbakeningsplan van de stad en de regio Aalst. Het was de bedoeling om de commissieleden vertrouwd te maken met de procesmatige behandeling van zo'n afbakeningsplan. Het is duidelijk dat de minister zich daar niet in mengt. Het afbakeningsproces wordt uitbesteed aan een bureau, in dit geval Studiegroep Omgeving en de KUL, die ten volle de verantwoordelijkheid nemen. Dat gebeurt in begeleidingscommissies, waar ook de steden en gemeenten bij worden betrokken, zowel in hoofde van politici als van ambtenaren.

De verkiezingen van 8 oktober 2000 hebben uiteraard aanleiding gegeven tot coalitiewisselingen in sommige gemeenten, maar dit proces is bijvoorbeeld voor Mechelen al drie jaar aan de gang. Er is dus niets nieuw. Op een goede dag wordt me dat ter goedkeuring voorgelegd. Zo werkt het en het kabinet en de minister kunnen het niet beïnvloeden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de vertraging van bouwvergunningaanvragen ten gevolge van de uitvoering van het bosdecreet

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Heeren tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de vertraging van bouwvergunningaanvragen ten gevolge van de uitvoering van het bosdecreet.

Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vanochtend hadden we al de gelegenheid om met minister Dua van gedachten te wisselen over de vertraging van het uitvoeringsbesluit. Zij deelde ons mee dat het besluit morgen door de regering wordt besproken. We hopen dan ook dat het binnen een tweetal weken gepubliceerd kan worden in het Staatsblad.

Ik heb mijn vraag een tiental dagen geleden ingediend, maar ik wens ze toch nog te stellen omdat

naar verluidt een aantal bouwvergunningaanvragen geblokkeerd is door het uitblijven van het uitvoeringsbesluit voor de regeling van de boscompensatie in toepassing van artikel 90bis van het bosdecreet. De termijn zou zelfs kunnen oplopen tot meer dan een jaar. Zolang er geen nieuw besluit gepubliceerd is, blijft natuurlijk het oude van toepassing. Precies daarom verwondert het me dat die aanvragen geblokkeerd zijn.

Mijnheer de minister, hoeveel bouwvergunningaanvragen zijn op dit ogenblik al langer dan drie maanden blijven liggen bij de diensten door het uitblijven van het gunstig advies van de dienst Bos en Groen in toepassing van die boscompensatieregeling ? Hebt u ook een zicht op de provinciale opdeling ervan ?

Vanmorgen heb ik minister Dua gevraagd hoeveel bouwdoossiers door Bos en Groen niet gunstig werden geadviseerd binnen de drie maanden, hetzij omwille van een niet-akkoord met het herbebossingsvoorstelling, hetzij omwille van een niet-akkoord met het bedrag van de bosbehoudsbijdrage. De minister verwees me naar u door. Misschien kunt u mijn vraag beantwoorden.

Om hoeveel bouwvergunningaanvragen voor woongelegenheden gaat het ? Welke maatregelen zult u zelf nemen om uit de impasse te raken ? Op deze vraag werd vanmorgen al geantwoord, maar misschien hebt u er een ander antwoord op. Als het uitvoeringsbesluit inderdaad binnen een tweetal weken gepubliceerd kan worden, dan zou u daar ook minister Dua een grote dienst mee bewijzen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, door het decreet van 17 juli 2000 werd artikel 90bis van het bosdecreet inderdaad opnieuw gewijzigd. Die wijziging werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 17 augustus 2000. Artikel 4 stelt dat de Vlaamse regering de datum van de inwerkingtreding ervan bepaalt.

We hebben hier te maken met een belangrijke aanpassing en een verdere versoepeling van het artikel, teneinde het operationeler te maken in de ruimtelijke ordening. Het oorspronkelijk artikel 90 van het bosdecreet maakte het quasi onmogelijk om nog een bouwvergunning af te leveren voor een bouwterrein in een woonzone waarin bomen staan. Daarom werd het nieuwe artikel 90bis destijds onder minister van Leefmilieu Kelchtermans met een ruime meerderheid goedgekeurd.

Van Mechelen

De belangrijke wijzigingen die we nu hebben aangebracht, zijn er gekomen op verzoek van Ruimtelijke Ordening. Ten eerste ligt voor nieuwe beboste verkavelingen de compensatieplicht voortaan bij de verkavelaar, en niet bij de kopers van de loten. In mijn eigen gemeente ken ik een geval van mensen die een lot hebben gekocht, en nadien bij de bouw aanvraag geconfronteerd zijn met de compensatieplicht. Nu wordt de last dus nadrukkelijk op de schouders van de verkavelaar gelegd.

Ten tweede : in uitvoerbare delen van niet in woongebied gelegen verkavelingen mag worden ontbost, mits compensatie. Voordien kon er bijvoorbeeld in verkavelingen voor weekendverblijven slechts worden ontbost met een speciale ontheffing vanwege de Vlaamse regering. Ook daar is er sprake van een versoepeling.

Ten derde : op de compensatieverplichting kunnen er uitzonderingen worden toegestaan om sociale redenen. In sommige schrijnende gevallen moest men immers geld vragen aan mensen die dit nauwelijks konden betalen.

Ten vierde : de compensatieplicht geldt niet voor gronden die spontaan bebost zijn na 8 oktober 1990, tot zolang die spontane bebossing de leeftijd van 22 jaar niet heeft bereikt. In het bijgestuurde besluit heeft men het over 25 jaar, op voorstel van de Raad van State. Deze vrijstelling van de compensatieplicht doet in dit geval uiteraard geen afbreuk aan de verplichting tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor de ontbossing van de met deze jonge bosbestanden bezette oppervlakten. Dit probleem rijst nu in een aantal havengebieden. Doordat men deze terreinen liet liggen, is er een spontane bebossing ontstaan. Dat leidde tot een discussie tussen de Arohm en Bos en Groen over de vraag of er een compensatieplicht was. Laat me duidelijk zijn : er is geen compensatieplicht, maar er moet wel een vergunning worden bekomen voor de ontbossing van deze terreinen.

Het uitvoeringsbesluit was reeds veel vroeger klaar. Minister Dua zal u dat ongetwijfeld hebben meegedeeld. Het werd een eerste keer voorlopig aanvaard door de Vlaamse regering op 17 juli 2000. Ik kan u verzekeren dat de hele Vlaamse regering vragende partij was terzake, onder andere naar aanleiding van belangrijke investeringswerken die in de provincie Limburg moesten gebeuren op een aantal bedrijventerreinen. In een brief van 31 juli

2000 werd de Raad van State gevraagd een advies te geven binnen een termijn van ten hoogste één maand. U weet dat dit eigenlijk geen officiële termijn is. Dit is een richtinggevend verzoek. De Raad heeft gemeend hier niet op te moeten antwoorden. Daarom heeft men het besluit op 19 januari 2001 een tweede keer voorgelegd aan de Vlaamse regering, waarbij het advies van de Raad binnen een termijn van drie dagen werd gevraagd. Zo werd de Raad van State dus verplicht om een advies te formuleren. Dat gebeurde dan ook, op 25 januari 2001. De resultaten van dit advies werden vorige week besproken in een interkabinettenwerkgroep, zodat het besluit morgen kan worden voorgelegd aan de Vlaamse regering. Dat is zo genotuleerd.

Het besluit bepaalt dat het decreet in werking treedt op de dag van publicatie van het uitvoeringsbesluit. Ik heb inmiddels aan minister Dua laten vragen dat ze de nodige stappen zet bij het Belgisch Staatsblad om de publicatie te versnellen. Zolang het uitvoeringsbesluit niet is gepubliceerd wordt inderdaad, zoals de vraagsteller zei, de regeling van het besluit van 26 november 1999 toegepast. Het is dus niet zo dat er vandaag geen besluit van toepassing is. De stelling dat er momenteel dossiers worden geblokkeerd bij de administratie, is dan ook niet correct. De afdeling Bos en Groen bracht wel degelijk adviezen uit en berekende de verschuldigde sommen op basis van de vorige regeling. Ik geloof dat minister Dua u de cijfers heeft gegeven van de geïnde bedragen. Deze bewijzen dat men de regeling van 26 november 1999 wel degelijk heeft toegepast.

Wel is het vermoedelijk zo dat nogal wat aanvragers weet hebben van de op handen zijnde wijzigingen, die meestal in hun voordeel zijn. Daardoor wachten ze met het indienen van aanvragen, of vragen ze aan onze buitendiensten om het dossier te laten liggen in afwachting van de goedkeuring van het nieuwe besluit, die bijvoorbeeld een verlaging van de compensatiesom met zich meebrengt. Persoonlijk ken ik zo een aantal voorbeelden. Bij verkavelingen of de ontwikkeling van bedrijventerreinen gaat het immers vaak over mensen die in het vak zitten en perfect weten wat er gebeurt.

Over dit besluit heeft trouwens een vergadering plaatsgevonden met de Vlaamse Confederatie van de Bouwnijverheid, waarop we omstandig hebben uitgelegd wat van kracht is, wat de wijzigingen zijn en wat de procedure terzake is. Sommige dossiers blijven dus wachten, op verzoek van de betrokkenen, tot het besluit er is. Ik wil echter duidelijk ver-

Van Mechelen

klaren dat noch mijn administratie, noch de afdeling Bos en Groen systematisch de aanvragen uit het verleden hebben geblokkeerd. Wel vonden er vrij veel bitse discussies plaats met de afdeling Bos en Groen over eventuele compensaties, niet in geld maar in bos- en grondgebieden. Voor mij heeft deze afdeling echter het recht haar standpunt te verdedigen. De ambtenaren weten dat ook.

Er is afgesproken met minister Dua dat de afdeling Bos en Groen binnenkort aan de gemeenten een brief zal sturen waarin zij mededeelt hoe de thans nog lopende aanvragen best worden afgehandeld. Minister Dua en ikzelf deden al iets gelijkaardigs over het besluit van 26 november 1999. Als het besluit vrijdag wordt goedgekeurd is er sprake van een tussenperiode van een aantal weken voor dit wordt gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. We doen dit omdat het ons inziens verantwoord kan zijn om een berekening door te voeren op basis van de voor de aanvrager meer voordelige nieuwe regelgeving. Daarmee anticipeert men op de publicatie van dit besluit. Het eventuele toekennen van de stedenbouwkundige vergunning tot ontbossen, onder de voorwaarde van betaling van het herberekenende compensatiebedrag, kan dan om juridische redenen pas gebeuren na de publicatie van het uitvoeringsbesluit in het Belgisch Staatsblad. Deze publicatie kan echter normaliter nog maar een paar weken op zich laten wachten.

Deze werkwijze, in overleg tussen de diverse kabinetten en de administratie, lijkt ons van het nodige pragmatisme te getuigen. Men kan de mensen beter nu een paar weken laten wachten dan dat men de aanvragers eerst hoge sommen laat betalen om nadien het bedrag geheel of deels terug te storten, zoals toegezegd door minister Dua. Dit laatste lijkt me een onnodig administratief kluwen. Voor alle duidelijkheid wil ik nog eens herhalen dat deze werkwijze slechts nu wordt toegepast en dat er in het verleden zeker geen blokkering is geweest. Wel was er voor het besluit van 26 november 1999 sprake van een torenhoge stapel dossiers, omdat het uitvoeringsbesluit van minister Kelchtermans nooit in voege is getreden. De goedkeuring van artikel 90bis heeft destijds tot vrij hectische discussies geleid met mevrouw Dua, maar uiteindelijk hebben we haar kunnen aantonen dat dit een zaak was van behoorlijk bestuur. Het besluit is dan ook tijdig goedgekeurd, in overleg met de hele Vlaamse regering.

Wat de concrete vragen betreft over de hoeveelheden dossiers die meer dan drie maanden inactief zijn, moet ik u het antwoord schuldig blijven. De

dossiers die voor compensatie in aanmerking komen zijn immers niet als een afzonderlijke categorie in de softwarebestanden van mijn administratie opgenomen. Een manueel onderzoek van alle dossiers om de aanvragen te tellen die aan de door u opgegeven specificaties voldoen lijkt me, zeker gelet op de verwachte spoedige inwerkingtreding van de nieuwe regeling, niet aangewezen. Momenteel dienen immers alle beschikbare personele middelen te worden aangewend om te proberen tot redelijke doorlooptijden van bouwvergunningen te komen. Men moet er immers ook rekening mee houden dat onze buitendiensten met het nieuwe decreet dat op 1 mei 2000 in werking trad een pak nieuwe opdrachten hebben gekregen, zoals het verversen van alle BPA's van voor 1962 die voor een vervalregeling in aanmerking komen.

De auteur van een artikel deze ochtend in de Gazet van Antwerpen schijnt dit te vergeten. Dit zorgt voor een gigantische hoeveelheid bijkomend werk bij alle provinciale buitendiensten. We hebben dus enorm veel werk te verrichten willen we zowel die nieuwe opdrachten vervullen als proberen die historische achterstand onder controle te krijgen en af te bouwen. Bedenkt men dan nog dat het personeelsverloop bij de Arohm de voorbije drie of vier jaar erg groot is geweest, dan begrijpt men dat onze mensen in zeer moeilijke omstandigheden moeten werken. U zult dus begrijpen dat ik hen niet wil vragen om dit soort statistische informatie op te zoeken, die vooral geschikt is voor de geschiedenisboeken.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreide antwoord. Ik ben in elk geval zeer blij te vernemen dat, als er dossiers bleven liggen, dit op initiatief van de aanvragers zelf is gebeurd. Het was zeer belangrijk voor mij dit te vernemen. Samen met u kijk ik uit naar de publicatie van het uitvoeringsbesluit.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de afwikkeling van bouwberoepen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Van Me-

Voorzitter

chelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de afwikkeling van bouwberoepen.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, bouwvertredingen leiden veelal tot burenruzies tussen eigenaar en aanklager. Vooral als er geen eensluidend advies wordt gegeven door de verschillende administratieve overheden onderling, lijkt een oplossing soms ver weg.

Volgens het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening, dat in voege trad op 18 mei 1999, en de daarbij aansluitende wijzigingsdecreten, zouden vele problemen omtrent bouwberoepen kunnen worden verholpen. Dit decreet bevat in de praktijk echter blijkbaar nog enkele onvolkomenheden en onduidelijkheden om de afwikkeling van een ingesteld bouwberoep correct af te handelen.

Artikel 53 van het wijzigingsdecreet op de ruimtelijke ordening stelt dat de aanvrager binnen 30 dagen na ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen in beroep kan gaan bij de bestendige deputatie. De deputatie moet binnen de 60 dagen een beslissing nemen. Deze periode wordt verlengd met 15 dagen indien ze de partijen hoort. Het college van burgemeester en schepenen en de gemachtigde ambtenaar kunnen in beroep gaan bij de Vlaamse regering. Die heeft op haar beurt 60 dagen de tijd heeft om een beslissing te nemen. Ook die periode kan worden verlengd met 15 dagen als beide partijen worden gehoord.

Indien bij het verstrijken van de termijn van 60 of 75 dagen geen beslissing wordt genomen, wordt de termijn met 30 dagen verlengd. Bij stilzwijgen van de Vlaamse regering en na het verstrijken van alle termijnen, kan de bouwheer zijn werkzaamheden verderzetten, conform de voorschriften van het college of de gemachtigd ambtenaar.

Mijnheer de minister, dit decreet zou in voege treden volgens het wijzigingsdecreet van 26 april 2000. Hoeveel dossiers zijn er sinds die datum binnen de gestelde termijn van 60 of 75 dagen en de daarop volgende termijnverlenging van 30 dagen zonder beslissing van de Vlaamse regering gebleven ? Om welke bouwvertredingen gaat het ? Zijn ze omvangrijk ? Waar rijzen de meeste problemen ? Gaat het meestal om zonevreemdheid of

doen de problemen zich vooral voor in landbouwgebieden ? Zijn er bouwberoepen, die werden ingesteld voor het in werking treden van het nieuwe decreet van mei 1999, die nog steeds niet door u zijn beslecht ? Zo ja, om welke dossiers gaat het dan ? In sommige dossiers wordt wel eens advies gevraagd aan administratieve overheden. De adviezen blijken soms zo uiteenlopend te zijn dat ze het dossier bemoeilijken. Hoe denkt u hier een oplossing aan te bieden ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de afwikkeling van de bouwberoepen vormt inderdaad een delicaat punt binnen de werking van de administratie Ruimtelijke Ordening. Het gaat om vrij technische dossiers die het voorwerp uitmaken van heel wat geschillen. De evaluatie van die beroepen moet dan ook bijzonder omzichtig gebeuren om te vermijden dat de uitspraken van de Raad van State niet als een boemerang bij de administratie terugkomen.

Ik kan u dan ook verzekeren dat de behandeling van de beroepen zeer minutieus gebeurt. De motiveringen die men neerschrijft voor kleine beroepsprocedures zijn soms van die aard, dat men zich kan afvragen of die grondige afwikkeling wel nodig is. Een eventueel derdenberoep bij de Raad van State noopt ons echter tot voorzichtigheid.

Artikel 53, paragraaf 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening bepaalt de procedure en termijnen van het beroep dat wordt ingesteld bij de Vlaamse regering. In dat artikel is inderdaad een behandelingstermijn van 60 dagen – te verlengen met 15 dagen als een hoorzitting wordt gevraagd – vastgelegd. Dit is evenwel een termijn van orde, wat inhoudt dat ook na het verstrijken van die periode de minister nog kan beslissen. In de praktijk wordt overigens over het merendeel van de dossiers buiten die termijn geoordeeld.

De opgelopen achterstand vormt inderdaad een probleem. Men moet echter schipperen met de beschikbare mensen. Op dit moment houdt een vrij aanzienlijk deel van het personeel zich bezig met deze beroepen. Dat is ook de reden waarom ik heb beslist om bij het wijzigingsdecreet van 26 april 2000 de beroepsprocedure definitief te wijzigen. Een negatief beoordeeld beroep bij het college, gevolgd door een afwijzing door de deputatie, zou hierdoor het einde van de beroepsprocedure betekenen. Als een college, op voorstel van de gemachtigd ambtenaar, een negatief advies geeft, dan kan

Van Mechelen

de betrokkene in beroep gaat bij de deputatie. Indien die ook een negatief advies uitbrengt, dan zou dit het einde van de procedure betekenen. Een beroep bij de minister van Ruimtelijke Ordening is dan niet meer mogelijk.

Het spreekt voor zich dat de resultaten van die procedurele maatregelen zich slechts over 2 jaar zullen laten voelen. Al die dossiers worden nu immers op verschillende niveaus behandeld. Gegevens uit een steekproef geven aan dat aan deze lijdensweg stilaan een einde komt. Uit zeer recente informatie blijkt dat in het afgelopen jaar in het kader van artikel 53, paragraaf 2 van het decreet 1.096 beroepsprocedures inzake bouw- of verkavelingsaanvragen bij de Vlaamse regering werden ingediend. Het vraagt zeer veel werk om dit te behandelen. Een beroep over het bouwen van een garage vereist bijvoorbeeld dikwijls een motivatie van drie bladzijden. Bovendien wil iedereen de hoorzittingen in Brussel bijwonen. De mensen worden uitgenodigd en – overigens niet altijd op de meest deskundige manier – gehoord. Dit leidt tot tijdverlies.

Bijna 28 percent van de beroepen komen uit Oost-Vlaanderen, 23,5 percent uit Vlaams-Brabant, 19 percent uit Antwerpen, 16 percent uit West-Vlaanderen en 13 percent uit Limburg. Dit wil zeggen dat meer dan de helft van de procedures afkomstig zijn uit twee provincies.

Men kan het verloop van de bouwberoepen nagaan in een grafiek, die begint op 1 april 1996 en loopt tot 1 oktober 2000. De piekperiode, die is ontstaan omdat nogal wat mensen en deputaties hebben geanticipeerd op de nieuwe regeling, wordt nu afgebouwd. We zitten momenteel bijna op het niveau van oktober 1999. Sinds 1996 slepen we een achterstand mee van meer dan 600 bouwberoepen die buiten de termijn worden behandeld. Dit betekent dat we een ernstige inhaalbeweging moeten doen. Ik hoop dat de belangrijke beslissing van het parlement haar vruchten zal afwerpen.

Mevrouw Van den Eynde, ik kan u niet antwoorden op uw vraag over welk soort beroepen het gaat. We houden die gegevens niet bij. Het voorwerp van dergelijke aanvragen gaat van wederrechtelijk geplaatste afsluitingen en verhardingen tot woningen, loodsen en andere gebouwen. Het gaat zowel om bouwwerken in de landelijke gebieden als in stadskernen. We behandelen de meest uiteenlopende gevallen. Ik heb een voorbeeld gezien van een bouwberoep in verband met de plaat-

sing van een barbecue in een tuin. Er was een dwangsom gevestigd, die intussen was opgelopen tot 1,5 miljoen frank, omdat de barbecue ter waarde van 70.000 frank niet was afgebroken. Zoiets kan ik met mijn gezond verstand niet vatten.

Wanneer de betrokkene gehoord is, wordt meestal aangegeven welke richting de behandeling van het beroep zal uitgaan. Er zijn dan twee mogelijkheden. De betrokkene kan na de hoorzitting een rappelbrief sturen, waarna de administratie dertig dagen de tijd krijgt om een beslissing te nemen. Als de minister niet binnen de dertig dagen beslist, dan herkrijgt de beslissing haar rechtskracht. De voorbije achttien maanden zijn we erin geslaagd om de termijn voor geen enkel rappel te overschrijden.

Dat leidt tot hectische situaties. Ik word 's morgens, 's middags en 's nachts geconvoceerd om een beroep te ondertekenen binnen de termijn van dertig dagen. Dossiers komen vaak drie of vier dagen voor het verstrijken van de vervaldatum op het kabinet aan. We hebben echter begrip voor de omstandigheden waarin de administratie moet werken.

Met betrekking tot het gevolg dat aan het beroep moet worden gegeven, deelt de administratie mee dat naar schatting een kwart tot een derde van de behandelde zaken in hoger beroep over regularisatie gaat.

Ik heb meer dan een jaar geleden van minister Sauwens een machtiging gekregen om bij hoogdringendheid vijftien bijkomende personeelsleden aan te werven voor de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen. Na een jaar zijn we erin geslaagd om zeven mensen te vinden. We moeten immers mensen vinden die gekwalificeerd zijn om dit soort dossiers te behandelen. Blijkbaar zijn die niet dik gezaaid.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de minister, ik heb het gevoel dat mijn laatste vraag nog niet helemaal beantwoord is. Een aantal hogere overheden zoals de Arohm of Monumenten en Landschappen geven adviezen die zeer uiteenlopend zijn. Wordt er dan geen rekening gehouden met de verschillende aspecten die aan de orde zijn bij het toekennen van een bouwvergunning ?

Minister Dirk Van Mechelen : Dit is inderdaad juist. De administratie Ruimtelijke Ordening zit meestal aan het eind van de procedure. We krijgen adviezen van alle mogelijke afdelingen, en worden geacht op grond van soms totaal tegengestelde adviezen tot een algemene deler te komen die als op-

Van Mechelen

lossing aanvaard kan worden. Dat geeft in veel gevallen aanleiding tot beroepsprocedures. Als een bouwvergunning wordt geweigerd wegens een advies van bijvoorbeeld de afdeling Land, stellen we soms vast dat er tijdens de beroepsprocedure opnieuw een advies komt van dezelfde afdeling, wat het probleem oplost.

Ik meen inderdaad dat we moeten streven naar een nieuw systeem van adviesverlening met dwingende termijnen, waarna het advies als gunstig wordt beschouwd. Anders zullen we er nooit in slagen de problematiek van de bouwvergunningen uit de wereld te helpen. We moeten de zaken omdraaien. Ik heb er geen moeite mee dat we een advies moeten vragen van bijvoorbeeld het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium, op voorwaarde dat het advies er dan ook komt. In de provincie Antwerpen bijvoorbeeld is er een geval geweest van een bouwvergunning voor een gemeente om een rioleringsstelsel te bouwen die zes maanden uitbleef, omdat het bindend advies van de provincie met betrekking tot de waterlopen maar niet kwam.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de plannen van de GOM tot gewestplanwijzigingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de plannen van de GOM tot gewestplanwijzigingen.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, momenteel is er een zeer grote druk op de ruimte in Antwerpen, en in het bijzonder in de gemeente Kontich, die ik zelf goed ken. Er doen zich immers alerhande ontwikkelingen voor op economisch vlak. Zo maakte bijvoorbeeld de brouwerij Alken-Maes onlangs bekend dat ze haar bedrijvigheden in Waarloos, een deelgemeente van Kontich, zou afbouwen. De brouwerij zou worden overgebracht

naar het Limburgse Alken. Er werd evenwel geopteerd voor een uitbreiding van de distributieruimte, en er werd te kennen gegeven dat er op de terreinen van Alken-Maes een nieuw bedrijventerrein zou worden ontwikkeld.

Amper een week later blijken er nog andere plannen te bestaan, die voor de gemeente Kontich grote gevolgen zouden kunnen hebben. Een projectontwikkelaar heeft namelijk zijn oog laten vallen op een gebied van 40 hectaren landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het bewuste plekje is een prachtig stukje natuur in de verder sterk verstedelijkte ruimte van Antwerpen. De projectontwikkelaar zou de GOM Antwerpen reeds hebben gevraagd om een studiesyndicaat op te richten om de haalbaarheid van het project te onderzoeken.

Ook het doortrekken van de N171 Boom-Kontich zal er volgens ons toe leiden dat de gronden langs deze gewestweg een aantrekkingspool zullen worden voor nieuwe KMO-terreinen. De eventuele gewestplanwijzigingen zullen Kontich verder herverkavelen door de aanleg van meerdere industriegebieden.

De gemeente Kontich beschikt momenteel over drie zeer grote industrieterreinen, verspreid over de gemeente. We hebben Satenrozen, gelegen aan de grens met de gemeente Reet, Blauwe Steen, gelegen aan de N1 in Kontich Kazerne, en Molenveld, aan de N173 en de gemeente Edegem. We zijn dus bijna omsingeld. Voorts tellen we nog een aantal kleinere terreinen, waaronder Groeninge en Ten Houtte. Samen gaat het om 196 hectaren bedrijventerreinen. Door de aanwezigheid van veel gewestwegen zijn we uiteraard een bijzonder geëerd gebied. We denken dat door het doortrekken van die expresweg opnieuw een aantal bedrijventerreinen in de gemeente Kontich zal worden gevestigd.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van de plannen van die projectontwikkelaar ? Werd reeds een aanvraag ingediend tot wijziging van het gewestplan ? We weten dat door de GOM een haalbaarheidsstudie zou worden gemaakt. Bent u daar door de GOM van op de hoogte gebracht ? Dient in deze procedure de gemeente geen uitspraak te doen over de wenselijkheid van dit project ? De gemeente speelt immers een belangrijke rol.

Op welke manier kan men, na een eventueel positief resultaat van de haalbaarheidsstudie, bezwaar aantekenen ? Kan dat enkel gebeuren bij de gewestplanwijziging, of ook al bij de aanvraag daartoe ? Als zich op een grondgebied een groot aantal

Van den Eynde

industrieterreinen bevinden, ontstaat er een grote verkeersdruk en een grote druk op de leefbaarheid van het dorpscentrum. Vindt u het opportuun om steeds weer grote bijkomende bedrijventerreinen in eenzelfde gemeente te vestigen ?

U bent bezig met het strategisch plan Omschakeling van Bestemde naar Bouwrijpe Bedrijventerreinen in de Economische Knooppunten. Het is een goede zaak dat de bedrijventerreinen in de economische knooppunten bouwrijp worden gemaakt, zodat de druk op de stedelijke gebieden en op de buitengebieden kan verminderen.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vanmorgen konden we in de krant de resultaten lezen van een studie in het kader van het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie. Naar aanleiding van deze vraag wou ik voorstellen om die ook hier in de commissie ter sprake te brengen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mevrouw Vertriest, u bent me steeds voor. Ik wou u voorstellen om professor Van Haverbeke, voorzitter van de werkgroep van het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie, deze interessante studie, die gisteren is bekendgemaakt, te laten voorleggen aan de commissie voor Economie en de commissie voor Ruimtelijke Ordening. We zouden de gewoonte moeten aannemen om deze problematiek te behandelen met die twee commissies. Het betreft hier de problematiek van de ruimtelijke economie. In Nederland bestaat dit begrip al tien jaar. Hier in Vlaanderen trachten we dit begrip en vooral deze werkwijze ingang te doen vinden.

Ik heb hier de conclusies voor mij liggen. Bij het opstellen van het RSV is men uitgegaan van de meest strikte criteria. Op basis daarvan werd voor Vlaanderen de ruimte vraag vastgelegd op 6.000 hectare over een periode van 15 jaar. De voorraad aan bouwrijpe gronden werd berekend over een periode van vier jaar. Bekijken we die strikte normen, dan stellen we vast dat voor de grotere terreinen in 63 van de 102 economische knooppunten in Vlaanderen nauwelijks bouwrijpe gronden te vinden zijn. Die 63 knooppunten beschikken vandaag, op 1 januari 2000, over niet meer dan 40,7 hectare aan uitgeruste terreinen. Dat is meer dan alarme-

rend, vind ik : het is schokkend. Het gaat hier onder meer over heel belangrijke economische knooppunten, zoals Antwerpen, Turnhout, Mechelen, Kortrijk, Roeselare, Aalst, Deinze en Dendermonde. Bovendien beschikken 43 van deze knooppunten over minder dan 10 hectare aan op het gewestplan bestemde, maar nog niet gerealiseerde gronden. Dan beseft men dat, wat men vandaag ook doet, het probleem morgen nog groter zal zijn. We moeten structureel ingrijpen. Daarom werken we nu aan een stappenplan om over te gaan tot een urgentieplan inzake bedrijventerreinen.

Wat uw concrete vraag over Kontich betreft, kan ik u het volgende antwoord geven. De plannen van een projectontwikkelaar voor de ontwikkeling van een bedrijventerrein op 40 hectare landschappelijk waardevol gebied in Kontich zijn niet gekend bij mijn administratie. Tevens is er vandaag geen aanvraag tot gewestplanwijziging ingediend door de GOM-Antwerpen voor de herbestemming van dit gebied.

Om op deze vraag te antwoorden kreeg ik van mijn administratie de hele procedure tot herziening van het gewestplan, maar zoals u weet is die procedure sinds 1 mei 2000 compleet veranderd. We zijn afgestapt van gewestplannen. Vanaf voornoemde datum heeft men het over ruimtelijke uitvoeringsplannen in uitvoering van het RSV. In de toekomst kan de realisatie van bedrijventerreinen gebeuren zowel op gemeentelijk als op provinciaal vlak. Dit gebeurt via een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan als het gaat over een oppervlakte kleiner dan 5 hectare. In de andere gevallen gebeurt dit door middel van provinciale uitvoeringsplannen. Als het gaat over echt grootschalige regionale bedrijventerreinen, zullen er gewestelijke initiatieven moeten worden genomen.

Ik ken de situatie in Kontich ook. De druk is er inderdaad zeer hoog. Die wordt deels verklaard door de uitstekende ligging van deze gemeente ten opzichte van een aantal hoofdverkeersassen. Dit maakt een vestiging in deze gemeente bijzonder aantrekkelijk. Ik heb navraag gedaan naar het bestaan van eventuele projecten. Ik kan niet ontkennen dat er in Kontich een aantal van die projecten lopen. Blijkbaar moet men teruggaan naar 1996 of 1997, toen de Arohm de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen vroeg om voorstellen te formuleren over het inplanten van nieuwe bedrijventerreinen. De vraagsteller heeft niets vermeld over de ligging van het terrein, maar de GOM zou inderdaad suggesties hebben gedaan inzake bedrijventerreinen in Kontich.

Van Mechelen

Volgens mij zullen we in twee fasen moeten werken. Dat is ook de aanpak van de studie van het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie. Eerst moeten we een oplossingskader uitwerken om bedrijventerreinen die bestemd zijn, maar niet bouwrijp zijn gemaakt, een invulling te geven. In de studie hebben we een oefening gedaan voor veertig terreinen, waaronder een aantal in de provincie Antwerpen. Daarin is er geen sprake van een terrein in Kontich. In Balen zijn er de bedrijventerreinen van PRB. Het gaat over 128 hectare. Dat zou een enorme oplossing betekenen. Er zijn een aantal redenen waarom zo'n terrein niet kan worden aangesneden. Er werden acht criteria op toegepast : privaatrechtelijke problemen, milieutechnische problemen, publiekrechtelijke redenen, ontoegankelijkheid, zonevreemd gebruik, beperkingen inzake bestemming, beperkingen inzake eigendomssituatie, een bedrijfseigendom dat niet in gebruik is.

Bij al die bestemde maar niet bouwrijpe gebieden hebben we vervolgens aangetoond waar het probleem schuilt. Bij PRB gaat het om milieutechnische problemen. In Heist-op-den-Berg is een terrein van 49 hectare ingekleurd als bedrijventerrein, maar niet aangesneden omdat er een zonevreemd gebruik is. In dit gebied bevinden zich veel privé-woningen. De ontwikkeling van het terrein noodzaakt de onteigening of het kopen van de woningen, wat financieel niet haalbaar is. In Hoogstraten is een terrein van 7 hectare niet bouwrijp wegens ontoegankelijkheid. Op het gewestplan zijn er dus nog industrieterreinen, die echter niet bouwrijp zijn.

Voor elk terrein blijkt er wel een probleem op te duiken. In het kader van het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie hebben we de opdracht gegeven terzake een stappenplan op te stellen. Men zal onderzoeken of men het terrein bouwrijp kan maken en, zo ja, wat daartoe moet gebeuren. Als blijkt dat men deze bestemde industriezone nooit meer bouwrijp kan maken, omdat die bijvoorbeeld bebouwd is met zonevreemde woningen, dan moet men die bestemming dan maar definitief veranderen. Zo zullen we ons ontdoen van het fetisjisme dat stelt dat op het gewestplan genoeg industrieterreinen zijn ingekleurd : die zijn gewoon niet bruikbaar. Zo kunnen we de ruimtebalans tussen wonen en bedrijven aanpassen. We moeten vervolgens met zoveel mogelijk gezond verstand proberen om die 6.000 hectare aan nieuwe bedrijventerreinen te vinden.

Wat de specifieke vraag over Kontich betreft, wil ik erop wijzen dat een deel van die gemeente terecht zal komen in het Stedelijk Gebied Antwerpen. De afbakening van de stedelijke gebieden heeft niets te maken met de geografische afbakening van de gemeentegrenzen. Voor de studie met betrekking tot het afbakenen van het Stedelijk Gebied Antwerpen is geld gereserveerd in de begroting van dit jaar. Normaliter vindt de gunning plaats in de tweede helft van dit jaar, zodat deze afbakening kan beginnen. We beseffen allen dat dit afbakeningsproces minstens drie tot vier jaar zal duren. Maar zoals inmiddels in andere stedelijke gebieden beslist is, kan er een voorafname zijn van zowel woonzones als bedrijventzones indien de harde contouren van de stedelijke afbakening voldoende gekend zijn. Wat Kontich betreft lijkt me het dus verstandig dat dit project, wanneer het me bekend wordt gemaakt, op zijn merites wordt onderzocht. Maar dit zal deels afhankelijk zijn van processen die nog moeten worden opgestart.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik wil de minister bedanken. Deze studie zal een belangrijke bijdrage leveren bij heel deze problematiek. Met mijn laatste vraag wou ik erop wijzen dat er gemeenten zijn die hun verantwoordelijkheid in het verleden wel hebben opgenomen door bedrijventerreinen bouwrijp te maken. Zij worden nu bijkomend belast door hun goede ligging. Die ligging mag niet steeds de reden zijn om hen op te zadelen met bijkomende bedrijventerreinen. De leefbaarheid van die gemeenten is ook belangrijk.

Minister Dirk Van Mechelen : De gemeenten spelen hier een belangrijke rol in. Ook de provincies zullen dat doen, met hun provinciaal structuurplan. Als er echter mobiliteitsgenererende activiteiten tot stand moeten komen, spreekt het vanzelf dat men ze zo dicht mogelijk bij – bijvoorbeeld – een autosnelwegencomplex tracht in te planten.

Een andere problematiek is de nood aan kantoorgebouwen waarover momenteel ook een studie in de maak is. Streefdoel daarbij is de kantoren als het ware op de stations te bouwen om het openbaar vervoer op die manier een nog grotere rol toe te bedelen. Kijk maar eens naar wat zich nu afspeelt in Diegem, Machelen, Vilvoorde of Zaventem. U zult dan wel begrijpen waarom we elke morgen in de file staan. De bedoeling van deze studie waartoe ik in de tweede helft van 1999 de opdracht heb gegeven, heeft als doel inzicht te krijgen in de reële noden en in de locaties waar die kanto-

Van Mechelen

ren precies moeten komen. De grote frustratie voor een minister die economie en ruimtelijke ordening onder zijn bevoegdheid heeft, is dat er in Vlaanderen nauwelijks data ter beschikking zijn die ons moeten toelaten een beleid met gezond verstand te voeren. Het is precies die inzameling van data die momenteel aan de gang is.

Binnen enkele dagen zal deze schitterende studie op het internet worden gepubliceerd. Een prachtig voorbeeld van wat u daar zult kunnen zien, zijn de kaarten 9 en 10. De kleuren lopen van blauw – voldoende – tot rood – onvoldoende. Daaruit kunt u bijvoorbeeld afleiden dat de voorraad in Limburg bijzonder gunstig is, terwijl de as van Zuid-West-Vlaanderen – via Oost-Vlaanderen en Antwerpen – tot aan de Kempen volledig rood is ingekleurd. Daar zijn de problemen vandaag gigantisch groot.

Eigenlijk zouden we daar nu reeds een aanbod moeten hebben. Met deze studie beogen we dan

ook een tweevoudig doel : enerzijds kunnen beschikken over een urgentieprogramma op korte termijn, anderzijds ervoor zorgen tegen 2007 een voldoende voorraad bedrijfsterreinen te hebben. Dit laatste betekent dan wel dat daartoe ten laatste in 2002 de principiële beslissingen moeten worden genomen. In dit verband wil ik wel vermelden dat professor Van Haverbeke van de universiteit van Tilburg en de professoren Allaert en Cabus van de RUG op dit vlak baanbrekend werk verrichten om tot een duidelijke visie te komen op de nodige locaties.

De voorzitter : Zoals afgesproken vertrekt er morgen een brief naar de voorzitter van de commissie voor Economie om gezamenlijk een hoorzitting te houden over de studie Ruimtelijke Economie.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.41 uur.*
